

ΜΗΝ ΕΙΣΑΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙΣ
Των Μαρίνας-Αριέττας Μπολίνη, Άννας Ραπτάκη

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΜΑΙΚ
- B) ΑΛΕΞ
- Γ) ΑΪΣΑ
- Δ) ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ

Βρισκόμαστε το 1980 σε μια μικρή πολιτεία της Αμερικής. Στα παιδιά από τα γκέτο δόθηκε επιτέλους η ευκαιρία για εκπαίδευση. Ας πούμε δηλαδή. Τα παιδιά βρίσκονται απρόθυμα μέσα στην τάξη τους και συζητούν. Εκτός από ένα. Τον Μάικ, ο οποίος περιμένει με ανυπομονησία να έρθει επιτέλους η στιγμή που η καθηγήτριά τους θα τους μάθει κάτι.

ΜΑΙΚ:

Εσύ τι λες; Σήμερα λες να μάθουμε και τίποτα ουσιαστικό;

ΑΛΕΞ:

Δε ξέρω... Και να σου πω την αλήθεια, δε με πολύ ενδιαφέρει κιόλας... Άλλωστε, τι το χρειαζόμαστε το σχολείο; Σε τι θα μου χρησιμεύσει εμένα η ανάλυση κειμένου, η Βιολογία... Εγώ την οικογενειακή επιχείρηση θα συνεχίσω... Εάν με πιάνεις...

ΜΑΙΚ:

Μπορώ να σου πω που τα χρειάζεσαι. Δεν είχες ποτέ την απορία πως όλα λειτουργούν γύρω σου; Τι εννοούν τα τραγούδια που ακούς; Και όσο για την οικογενειακή επιχείρηση, θέλεις πραγματικά να εξαπατάς κόσμο;

ΑΛΕΞ:

Γιατί, όχι; Αφού έχει πλάκα! Πρέπει να δεις τις φάτσες τους όταν καταλαβαίνουν πως το αυτοκίνητο τους είναι χαλασμένο... Και στην τελική, αφού μου εξασφαλίζει παραδάκι δε θα κάτσω να κουραστώ για να μάθω Βιολογίες και βλακειές...!!

ΑΪΣΑ:

Ισχύει! Έχουν πολλή πλάκα! Βέβαια, θα συμφωνήσω με τον Μάικ. Ο κόσμος μας είναι ένα μυστήριο, και η εξερεύνησή του είναι εξαιρετικά ενδιαφέρονσα! Και ναι, θα μου άρεσε να καταλαβαίνω αυτά που υπονοούν τα τραγούδια, και δεν εννοώ τα βρόμικα.

ΑΛΕΞ:

Ναι, σίγουρα θα ήταν ωραία να καταλαβαίνω αλλά οι ατελείωτες ώρες διαβάσματος είναι στα σίγουρα χάσιμο χρόνου!!

ΑΪΣΑ:

Ναι, βέβαια, δεν έχεις κάνει μάθημα ποτέ στ' αλήθεια... Οπότε δε ξέρεις πως είναι πραγματικά...

ΜΑΙΚ:

Κανείς μας δε ξέρει για να πούμε την αλήθεια...

ΑΪΣΑ:

Δεν είχατε ποτέ την περιέργεια πώς είναι;

ΑΛΕΞ:

Φαντάζομαι πως είναι... 6 ώρες βαρεμάρας στη τάξη, άλλες 6 διαβάσματος... Και, ΤΣΟΥΠ! 12 ώρες χαμένες από τη ζωή μας! Οπότε, όχι, ευχαριστώ, αλλά δε θα πάρω!

ΜΑΙΚ:

Εγώ διαφωνώ... Το φαντάζομαι διαφορετικά... Ένας νέος, αλλόκοτος κόσμος που δε μπορούσες να διακρίνεις παλαιότερα μπροστά σου! Και στην τελική, φαντάσου πόσα θα μπορούσες να κάνεις με όλα αυτά που θα μάθεις... Πόσοι ορίζοντες θα ανοιχτούν μπροστά σου!

ΑΪΣΑ:

Ναι, βέβαια το θέμα είναι να έχεις και καλό δάσκαλο... Εάν εκείνος ή εκείνη δε μπορεί να σε διδάξει σωστά... Τότε... είχαμε διαφορετικό κόσμο! Αλήθεια, με τον πατέρα σου τι έγινε εχθές τελικά, Μάικ;

ΜΑΙΚ:

Άσε... Χαμός... Νόμιζε ότι ήθελα το Vogue για πάρτη μου... Δε με πίστεψε... Πώς να με πιστέψει ότι είναι εργασία;

ΑΛΕΞ:

Δίκιο έχεις... Εμένα και πάλι, στους γονείς μου δε καίγεται καρφί... Μόνο αυτοκίνητα τους ενδιαφέρουν!!

ΜΑΙΚ:

Ησυχία! Μπαίνει μέσα η καθηγήτρια...

Η καθηγήτρια μπαίνει μέσα στην τάξη

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:

Σκασμός! Δε θέλω να ακούω τις άθλιες φωνές σας!

ΜΑΙΚ: (Σηκώνεται πάνω)

ΑΛΕΞ:(Τραβάει τον Μάικ κάτω)

Μη μιλήσεις! Μπορεί να μπει τιμωρία, και λόγω της καταγωγής μας, ίσως αποβολή! Και εάν πάρεις αποβολή... Καλά ξεμπερδέματα με τον πατέρα σου...

ΜΑΙΚ:

Δίκιο έχεις... Αλλά ρε μπρο, δεν αντέχω άλλο! Θέλω τα δικαιώματα μου! Είμαστε παιδιά, άνθρωποι! Όχι απόβλητα!

ΑΛΕΞ:
Προσπάθησε...

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:
Διαβάσατε το Vogue; Σας είχα πει να το διαβάσετε.

ΑΪΣΑ:
Εεε κυρία...

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:
Ελέφαντας! Ήταν εργασία και θα έπρεπε να την είχες κάνει!

ΑΪΣΑ:
Δεν είχα χρήματα να το αγοράσω... Συγγνώμη...

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:
Δεν είναι έγνοια μου! Στον τοίχο!

ΑΪΣΑ: **(Πηγαίνει στον τοίχο με κατεβασμένο το κεφάλι έτοιμη να βάλει τα κλάματα)**

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ: **(Παίρνει τον χάρκα ετοιμάζεται να τη χτυπήσει.)**

ΑΛΕΞ: **(Κλείνει τα μάτια του)**

ΜΑΙΚ: **(Σηκώνεται και τραβάει τον χάρκα από την καθηγήτρια)**
Σταματήστε! Δεν έχετε κανένα δικαίωμα να τη χτυπήσετε γιατί δεν είχε χρήματα να αγοράσει ένα περιοδικό!

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:
Εσύ δεν έχεις δικαίωμα να μου λες πως να κάνω τη δουλειά μου!

ΜΑΪΚ: **(Εξοργισμένος)**
Ποια δουλειά σας; Εσείς; Εσείς δουλειά; Που δεν έχετε κάνει ούτε μια φορά σοβαρό μάθημα; Που μας θεωρείτε ηλίθιους; Που μας βρίζετε; Που μας φέρεστε σαν σκουπίδια; Που μας βάζετε να αγοράσουμε περιοδικά επειδή μας θεωρείτε χαμένη υπόθεση επειδή έτυχε να γεννηθούμε σε φτωχογειτονιές; Λοιπόν, μάθετε κάτι! Αυτό, δεν ονομάζεται διδασκαλία! Αυτό ονομάζεται ρατσισμός!

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:
Ίσως και να είναι. Πραγματικά πιστεύεις ότι χαμένα κορμιά σαν εσάς θα μπορέσουν να τα βγάλουν πέρα με ακαδημαϊκές γνώσεις;

ΜΑΙΚ:
Ναι, γιατί όχι; Τι διαφορετικό έχουμε από τα άλλα παιδιά; Επειδή έχουμε πιο σκούρο χρώμα; Επειδή είμαστε φτωχοί; Έχουμε κι εμείς δικαίωμα στη μάθηση!

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:

Θα σου έλεγα τι έχετε! Είστε αισχροί! Δεν έχετε σεβασμό! Σκοτώνετε! Εξαπατάτε!

ΜΑΙΚ:

Ναι, επειδή είναι το μόνο που μας απομένει να κάνουμε! Είστε τόσο εναντίον μας, που δε μας δίνετε μια κανονική δουλειά, απλά επειδή γεννηθήκαμε σε «λάθος» μέρος! Δεν μας εκπαιδεύετε για να μάθουμε πως να εκφραζόμαστε! Πολλοί από εμάς σκοτώνουν για να διεκδικήσουν δικαιώματα, γιατί ξέρουν πως εάν πάνε στην αστυνομία ή στον διευθυντή του σχολείου δε θα τους πάρουν στα σοβαρά και θα θεωρήσουν πως το κάνουν για πλάκα. Και πολλές φορές, καταλήγουν αυτοί σκοτωμένοι πρώτοι! Και στη τελική, δεν είμαστε όλοι έτσι! Είναι κάποιοι από εμάς!

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ: (Εκτός εαυτού)

Δε θα ανεχτώ! Στον τοίχο! ΤΩΡΑ!

ΑΛΕΞ:

Άμα βάλετε στον τοίχο τον Μάικ, τότε θα πάω κ εγώ!

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:

Πολύ καλά... Τριπλό κρέας σήμερα! Και το ένα, σκλάβος του συναισθήματός του!

ΜΑΙΚ:

Περίμενε Άλεξ... Και να μας πάει στον τοίχο, τι θα καταλάβει; Θα μας δείρει, στη χειρότερη θα πάρουμε αποβολή. Αλλά δε θα χάσουμε τίποτε, αφού δε κάνουμε μάθημα...

ΑΛΕΞ:

Οντως... Μας αποκαλεί βίαιους, αισχρούς, αλλά στο τέλος καταλήγει να γίνεται όπως νομίζει πως είμαστε, δηλαδή κατά τη γνώμη της οι άνθρωποι που δεν αξίζουν.

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ: (Αφήνει κάτω τον χάρακα και βγαίνει από την πόρτα)

ΑΪΣΑ:

Που πάει;

ΑΛΕΞ:

Δεν ξέρω... Θα δείξει...

Η Αϊσα πήγε τρέχοντας έξω να ρωτήσει τον διευθυντή του σχολείου που πήγε.

ΑΪΣΑ:

Ρώτησα. Παραιτήθηκε. Δε ξέρω που πήγε και τι έκανε. Μου είπαν πως μπορούμε να φύγουμε.

ΑΛΕΞ:

Δε μπορούσαμε και πριν;

ΑΪΣΑ:

Ναι, εννοώ χωρίς να σνικάρεις*.

ΑΛΕΞ:

Αααα εντάξει λοιπόν

ΑΪΣΑ:

Δεν πειράζει καλύτερα!!

ΜΑΙΚ:

Παιδιά είδατε που σας έλεγα; Όταν μας αδικούν δεν πρέπει να καθόμαστε με σταυρωμένα τα χέρια! Πρέπει να αγωνιζόμαστε για να βρούμε το δίκιο μας, όσο δύσκολες κι αν είναι οι συνθήκες!

ΑΛΕΞ:

Έχεις δίκιο Μάικ! Μίλησες σαν αληθινός φιλόσοφος!!

ΑΪΣΑ:

Αλλά τώρα που έφυγε η καθηγήτρια, ποια θα μας κάνει μάθημα;

ΜΑΙΚ:

Θα έρθει καινούργια καθηγήτρια και πιστέψτε με, θα είναι πολύ καλύτερη, το αισθάνομαι!

Τα παιδιά πάνε στα σπίτια τους πιασμένα χέρι-χέρι και χαμογελώντας. Τελικά η συγκεκριμένη καθηγήτρια δεν τους έμαθε κάτι ουσιαστικό. Όμως δεν τελείωσε εδώ! Πρόκειται να έρθει κι άλλη καθηγήτρια! Θα τους μάθει άραγε κάτι ουσιαστικό; Ακόμα κι αν δεν τους μάθει, ο Μάικ πάντα θα ελπίζει ότι κάποια μέρα θα μάθει κάτι. Προς το παρόν, περνάει καλά με τους δύο φίλους του στο πλευρό του. . . .

ΤΕΛΟΣ